

NACHTLICHT

Inhoud

Een woord van dank 8

Inleiding 9

1. Ware liefde 13
2. Dienaars uit vrije wil 23
3. Gebedspartners 33
4. Tot de dood ons scheidt 43
5. Kunnen we samen praten? 55
6. De rol van de man 65
7. De rol van de vrouw 75
8. Zijn nooit aflatende aanwezigheid 85
9. Vlinders in je buik 95
10. De gave van de seks 107
11. Bouwen aan vertrouwen 117
12. Eeretoon aan uw partner 129
13. Kies voor vreugde 139
14. Met geld omgaan 151
15. Bemoedigen doet goed 163
16. Ruzie of geen ruzie 173
17. Wil je me vergeven? 185
18. Je bent een schat 197
19. Een vrijgeevige geest 209
20. Kijken met Gods ogen 221
21. 'En toen kregen we kinderen' 231
22. Echtscheiding: een oplossing? 241
23. Een tijd om te lachen 251
24. Houd de hoop vast 263
25. Durf te groeien 275
26. Geniet van het moment 285

Epiloog 297

Noten 299

Inleiding

Het was een warme avond in augustus in Pasadena, Californië. Een vierentwintigjarige man in een zwarte smoking en een drieëntwintigjarige vrouw in een schitterende jurk stonden in een kerk en beloofden plechtig elkaar onvoorwaardelijk lief te hebben. De jongeman schoof een zilveren ring aan de hand van de vrouw en vond het jammer dat hij geen ring met een diamant had kunnen kopen. Toen knielde het paar neer bij het altaar, terwijl de predikant (de vader van de bruidegom) hen met dit prachtige gebed aan Gods bijzondere zorg toevertrouwde:

O eeuwige God, we brengen onze kinderen Jimmy en Shirley bij U. Ze zijn van U, maar U hebt hen uit liefde een tijdlang aan ons gegeven. We mochten voor hen zorgen, hen liefhebben en koesteren. Dat hebben we met liefde gedaan, zodat de jaren dat ze bij ons waren zijn omgevlogen. U hebt hen geschapen en hen in ons gezin geplaatst, waar ze hun leven mochten beginnen. Puur en oprecht, twee afzonderlijke persoonlijkheden. Vanavond geven we hen terug aan U – niet langer twee, maar één vlees. We bidden U dat niets, behalve de dood, deze eenheid zal kunnen verbreken. Verleen hun daartoe uw genade, o God!

Ook bidden we met heel ons hart dat U niet slechts deel zult uitmaken van hun leven, maar dat U daarin de voornaamste plaats zult innemen. Dat U niet slechts een bijkomstigheid zult zijn in hun leven, maar dat U hun leven zult zijn. Dat zij in deze materialistische wereld niet slechts oog zullen hebben voor het aardse en tijdelijke goed, maar bereid zullen zijn zich in te zetten voor het eeuwige en geestelijke.

Laat hun leven samen zo zijn als de opgaande zon in haar kracht, die steeds helderder straalt tot de volle dag. Laat het einde van hun leven zijn als de ondergaande zon, die wegzinkt in een zee van heerlijkheid, om aan het firmament van een betere wereld onverminderd te blijven schijnen.

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Heel wat gasten hadden tranen in hun ogen tegen de tijd dat de predikant zijn gebed beëindigde. Vervolgens verklaarde hij dat het paar

nu ‘man en vrouw’ was en zei met een schalkse glimlach: ‘Zoenen, Jim.’ De bruidegom volgde die aanmoediging zonder tegenstribbelen op. Na het vele handen schudden, het eten van een afschuwelijke taart en het poseren voor een hevig transpirerende fotograaf, vertrok het kersverse echtpaar voor een eenvoudige huwelijksreis. En dat was nog maar het begin.

Hoe snel zijn de jaren omgevlogen, sinds dat bescheiden begin, nu meer dan veertig jaar geleden. Het huwelijk heeft al hun jeugdige verwachtingen en dromen waargemaakt. De man en de vrouw zijn elkaar nog steeds volledig toegewijd en genieten van al de zegeningen van een gelukkige, gezonde, liefdevolle verbintenis. Iedere goede gave en elk geschenk dat volmaakt is, is van boven op hen neergedaald, waaronder de zegen van twee prachtige kinderen, die nu volwassen zijn en op hun eigen plaats de Heer dienen.

Natuurlijk is de reis niet zonder problemen verlopen. De man moest al vroeg afscheid nemen van zijn geliefde ouders, en het echtpaar heeft onderweg heel wat ziekten en uitdagingen moeten trotseren. Maar niet één keer in die veertig jaar hebben ze spijt gehad van de beslissing die ze in hun jeugd hebben genomen.

U hebt natuurlijk al begrepen dat dit verhaal over ons gaat – Jim (James) en Shirley Dobson. Met het schrijven van dit dagboek wilden wij u deelgenoot maken van enkele ervaringen en principes die ons huwelijk door de jaren heen hebben versterkt, in de hoop dat wij jongere echtparen kunnen helpen met wat wij hebben geleerd.

We maken ons grote zorgen over de vele echtscheidingen overal ter wereld. Uit recent onderzoek is gebleken dat het huwelijk als samenlevingsvorm in de Verenigde Staten aan het uitsterven is. Soortgelijke ontwikkelingen doen zich overal ter wereld voor. Sinds 1960 is het aantal ongehuwd samenwonende stelletjes met duizend procent toegenomen, waarbij miljoenen naïeve jonge mensen een vrijblijvende relatie aangaan die is voorbestemd langzaam uit te doven. Verveling en gebrek aan opwinding zijn merkbaar aan de orde van de dag en lijken onvermijdelijk. Tegen de tijd dat ze uit elkaar gaan, hebben de man en de vrouw vaak al een stel kinderen – kinderen die nooit de veiligheid van een volledig gezin zullen kennen, maar opgroeien in wat een eenoudergezin wordt genoemd. Een triest teken des tijds.

Waarom doen jonge mensen zoiets? Waarom nemen ze genoegen met voorbijgaande, onbevredigende surrogaatrelaties, in plaats van zich toe te wijden aan een levenslange liefde? Wij geloven dat velen een diepe angst voor het huwelijk hebben. Ze hebben gezien hoe hun

vader en moeder elkaar het leven zuur maakten. Tieners en jongvolwassenen zijn wanhopig op zoek naar liefde, maar durven zich niet kwetsbaar op te stellen – doodsbang om afgewezen of in de steek gelaten te worden. Sommigen vinden het huwelijk achterhaald en vragen zich af of een levenslange liefde nog wel haalbaar is in deze moderne wereld.

Wij, Jim en Shirley, zijn het levende bewijs dat een huwelijk gefundeerd op bijbelse principes niet alleen haalbaar is, maar ook meer voldoening geeft dan elke andere menselijke relatie. Niets is zo rijk als de onvoorwaardelijke, diepe liefde van iemand die beloofd heeft er te zijn, enkel en alleen voor jou, in goede en slechte tijden, in ziekte en gezondheid, in rijkdom en armoede, jaar na jaar, totdat de dood scheiding brengt. Het huwelijk openbaart de wijsheid en de ontferming van de Schepper zelf. De drie zuilen waarop zo'n verbintenis is gebouwd, zijn een diep, onwankelbaar geloof in Jezus Christus, een onherroepelijke wederzijdse toewijding en onderwerping aan de onveranderlijke principes van de Bijbel. Met die wapenen in het familiearsenaal is de vesting van de liefde onoverwinnelijk.

Nachtlicht is geschreven om u te helpen op dat fundament te bouwen. In het boek vindt u voor zesentwintig weken een afsluiting van elke dag (dus voor een half jaar), waarin verschillende onderwerpen worden behandeld die betrekking hebben op het huwelijk: communicatie, romantiek, vergeving, geld, humor en vele andere. De week begint met een bemoedigend verhaal op zondag, gevolgd door een kort commentaar, dat de inleiding vormt voor een nieuw thema. Van maandag tot en met vrijdag wordt dat thema uitgewerkt aan de hand van bijbelverzen, voorbeelden, suggesties en een paar uitdagende vragen, bedoeld om de relatie tussen u, uw huwelijkspartner en de Heer te verdiepen. Elke dagsluiting eindigt met een gebed. Op zaterdag vat Shirley de week samen met een slotgedachte.

Het is de bedoeling dat echtparen *Nachtlicht* samen lezen. We weten dat u het druk hebt en dat er voortdurend van alle kanten aan u wordt getrokken. We begrijpen dat u aan het einde van de dag vaak geen fut meer hebt om uw tanden te poetsen, laat staan na te denken over de vele aspecten van uw huwelijksleven. Daarom hebben we elke dagsluiting zo samengesteld dat u binnen tien minuten een aantal belangrijke gedachten krijgt aangereikt. We hopen dat u bij het lezen van de verhalen en de toepassingen ook zult nadenken over de bijbehorende bijbelteksten en de toepassing daarvan op uw eigen huwelijk en gezin. In dit boek kunt u hoop, humor en praktische wijs-

heid vinden. Het is ons gebed dat onze woorden uw geestelijk leven zullen verrijken, dat ze u en uw huwelijkspartner dichter bij elkaar zullen brengen en dat ze uw huwelijk nieuw leven zullen inblazen.

God zegene u beiden. Veel leesgenot. . . en vergeet niet het licht uit te doen.

Jim en Shirley Dobson

WEEK ÉÉN

Ware liefde

'SHMILY'

door Laura Jeanne Allen

Mijn grootouders zijn meer dan een halve eeuw getrouwd geweest. Vanaf het moment dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten, speelden ze hun eigen spelletje. Het doel van het spel was het woord 'shmily' ergens op te schrijven, waar de ander het op een gegeven moment zou vinden. Om beurten liet één van beiden ergens in huis het woord 'shmily' achter en zodra de ander het ontdekte, was het zijn of haar beurt het op een andere geheime plaats achter te laten.

De één schreef met zijn vinger 'shmily' in de suikerpot of de zak meel, waar het woord werd ontdekt zodra iemand suiker of meel nodig had om eten te koken. Ze schreven het woord in de condens op de ruiten die uitzicht boden op de patio, waar wij altijd smulden van oma's warme, zelfgemaakte pudding met blauwe kleurstof. Na elke hete douche stond er 'shmily' op de beslagen badkamerspiegel. Mijn grootmoeder ging zelfs een keer zo ver dat ze een hele rol toiletpapier uitrolde om op het allerlaatste velletje 'shmily' te schrijven.

Het woord 'shmily' verscheen op de meest onverwachte plaatsen. Briefjes met een haastig gekrabbeld 'shmily' op het dashboard van de auto, op de bestuurdersstoel of op het stuur geplakt. De briefjes werden in een schoen gestopt of onder een kussen achtergelaten. Ze schreven 'shmily' in het stof op de schoorsteenmantel of in de as van de open haard. Het geheimzinnige woord hoorde gewoon bij hun huisraad.

Het duurde lang voordat ik het spelletje van mijn grootouders naar waarde kon schatten. Ik stond tamelijk sceptisch tegenover het idee van ware liefde – liefde die zuiver en blijvend is. Toch heb ik nooit getwijfeld aan de relatie van mijn grootouders. Zij hadden het gewoon – die ware liefde. Het was veel meer dan hun geflirt en hun spelletjes; het was een manier van leven. Hun relatie was gebaseerd op toewijding en hartstochtelijke genegenheid, een zeldzaamheid in deze wereld.

Zo vaak als ze konden, hielden Opa en Oma elkaars hand vast. Als ze elkaar in het piepkleine keukentje passeerden, bleven ze altijd even staan voor een zoen. Ze maakten elkaars zinnen af en vulden elke dag samen de kruiswoordpuzzel van de krant in. Mijn grootmoeder

fluisterde in mijn oor hoe leuk ze mijn grootvader vond en wat een knappe oude man hij geworden was. Ze beweerde dat zij oog voor kwaliteit had gehad toen ze Opa uitkoos. Vóór elke maaltijd bogen Opa en Oma hun hoofd en bedankten God voor alle zegeningen: een fijn gezin, voorspoed en elkaar.

Maar er hing ook een donkere wolk boven hun leven: mijn grootmoeder had borstkanker. De ziekte was tien jaar eerder ontdekt. Zoals altijd, had Opa haar de hele tijd trouw terzijde gestaan. Hij had haar getroost in hun gele kamer, die speciaal in die kleur geverfd was, zodat ze altijd omringd zou zijn door zonneschijn, ook als ze te ziek was om naar buiten te gaan.

Uiteindelijk kwam de kanker in alle hevigheid terug. Met behulp van een stok ging ze, leunend op grootvaders arm, elke zondag met hem naar de kerk. Maar langzamerhand werd mijn grootmoeder zwakker, totdat ze ten slotte de deur niet meer uit kwam. Een tijdlang ging mijn grootvader alleen naar de kerk en bad God of Hij over zijn vrouw wilde waken. Toen gebeurde waarvoor wij al een tijd hadden gevreesd: Oma overleed.

‘Shmily’. Het stond met gele letters op de rose linten van het bloemstuk op haar kist. Na afloop van de afscheidsdienst, toen de gasten vertrokken waren, kwamen mijn tantes en ooms, mijn neven en nichten en de andere familieleden naar voren en gingen voor het laatst om Oma heen staan. Opa liep naar de kist, haalde bevend adem en begon te zingen. Dwars door zijn tranen en verdriet heen zong hij met diepe, schorre stem een slaapliedje voor haar.

Dat moment zal ik nooit vergeten, hoe verdrietig ik me ook voelde. Want ik wist dat ik getuige was geweest van de onmetelijke schoonheid van hun liefde, al kon ik niet bevatten hoe diep die liefde was.

S-H-M-I-L-Y: See How Much I Love You (Kijk eens hoeveel ik van je hou).

Dank u wel, Oma en Opa, dat u mij dit hebt laten zien.